

Jaroslav Tichý: Náš stát je předem plánovanou obětí

- CZ24 News | 15. března 2020

ČESKO: Navazuji tímto na článek O. Fischera „[Obrana státu II.](#)“ na CFP.

Proti záměru autora bránit náš stát nic nenamítám, právě naopak. Pokusím se ale zasadit některé představy autora do naší současné reality. Jsme členy EU a NATO, což nelze opomíjet při dalších úvahách ohledně obrany našeho státu. To do jisté míry dává směr a limity našim možnostem obrany, jak v další části článku blíže rozvádím.

Při úvahách o naší obraně bude mít zásadní význam především to, proti komu nebo čemu se chceme vlastně bránit.

V zásadě jde za prvé o to, že jako členové EU a NATO jsme udržováni v tom, že **nebezpečí nám hrozí z Ruska** a **ochrání nás NATO** (zřejmě v zastaralé představě klasické konvenční války, o kterou by ale v praxi zaručeně nešlo, krom toho vojska NATO vč. našeho kontingentu jsou na ruské hranici a nikoliv ruská vojska někde za Hodonínem).

O této možnosti se hovoří neustále, ač je čistě hypotetická a v praktické rovině nereálná. S Ruskem nesousedíme, Rusko nemá zdaleka tak početnou armádu, jakou měl Sovětský svaz, jeho prvořadou starostí je uhájit území svého vlastního státu. Nikterak se tím ani netají. A pokud by došlo k odvetné palbě ze strany Ruska po jeho napadení, vojska NATO nemají dostatečné prostředky k tomu, aby nás před touto palbou ochránila, nehledě k tomu, že by v danou chvíli měla zcela jiné starosti. Budou-li u nás cizí posádky či rakety, staneme se cílem této odvetné palby. Jaderná válka by přitom byla tou poslední, a to bez ohledu na hypotetického vítěze. Prohráli by totiž všichni, my bychom byli přitom „první na ráně“.

Za těchto okolností hovořit o navyšování našich nákladů na zbrojení nemá fakticky smysl, pokud by americký prezident Trump nepotřeboval najít si záminku k odchodu USA z NATO v souvislosti se záměrem Trumpovy vlády (i světových globalistů) ukončit zahraniční politiku amerických neoconů Pax americana a stahovat americké jednotky postupně ze světa. Mimo jiné i proto, že USA na jejich vydržování ve světě již nemají dostatek finančních prostředků a že další země v rámci postupné dedolarizace již nejsou ochotné Američanům jejich vojenská dobrodružství dalšími nákupy amerických dluhopisů financovat. Jde však o dlouhodobější proces, a proto Trump zatím hledá alespoň na přechodnou dobu způsob podpory amerických zbrojovek a tím i americké ekonomiky, a to nákupem jejich (často již zastaralé) výzbroje ze strany členských zemí NATO.

Jedná se tedy o podporu amerických zájmů a nikoliv bezpečnosti dalších členských zemí NATO, čemuž obvykle odpovídá i nakupovaná výzbroj (viz náš připravovaný nákup amerických vrtulníků používaných na letadlových lodích. Nelze ovšem vyloučit, že si v rámci obrany ČR a horlivosti některých našich politiků nedokoupíme k tomu od USA ještě nějakou vyřazenou letadlovou loď). „Bonusem“ přitom pro nás je, že dojde-li k válce s Ruskem, stane se z ČR a z dalších postsocialistických zemí válčiště, a to se všemi důsledky pro nás z toho vyplývajících. Přispějeme k tomu nadměrnou horlivostí a „zápalem pro věc“ některých našich politiků, které si stále dokola volíme.

Za druhé pro nás přitom ale existuje reálné nebezpečí z titulu masové invaze migrantů včetně teroristů ze zemí Blízkého a Středního východu a dále z Afriky směřující do Evropy a tedy i do ČR.

Ačkoliv toto nebezpečí je akutní, oficiálně se o něm naopak téměř nemluví. Patrně proto, že je Brusel tato migrace vydávána za dobro pro Evropu a členské země EU.

K ochraně našich hranic potřebujeme zabezpečovací zařízení a armádu, kterou jsme sami v nedávné minulosti zdecimovali a zbytek pak rozeslali do různých misí po světě či podřídili velení cizí mocnosti. Na případný boj s teroristy na našem území pak potřebujeme specialisty z řad policie a zvláštních útvarů spíše než příslušníky armády. K tomu potřebná výzbroj se ale zásadně liší od nákupu obrněných vozů do pouště či podobné výzbroje používané v rámci jednotlivých misí v cizím zájmu po celém světě.

Je bohužel skutečností, že masovou migraci do Evropy podporuje, spoluorganizuje a spolufinancuje bruselské vedení EU, jehož zákony a směrnice se námi volení politici zavázali nadřazovat těm našim. Za situace, kdy nás a další členské země tlačí vedení EU do uzavírání smluv legalizujících přísun migrantů vydávaných za uprchlíky do Evropy a jejich rozmísťování do členských zemí EU, nelze přitom rozumně čekat, že nám obrana našeho území bude ze strany EU a jejích skutečných majitelů jako hlavních organizátorů přesunů obyvatelstva v počtu až 150 milionů lidí z dalších kontinentů do EU trvale trpěna.

Všem vyhovět nejde a stále platí heslo „bližší košile než kabát“. Podle toho bychom se měli zařídit i my při ochraně našich národních zájmů. Je přitom jasné, že nastává doba, kdy se budeme muset rozhodnout pro jednu z těchto alternativ:

1. Členství v EU s naší zemí plnou migrantů, postupně islamizovanou, která odevzdá zbytek své suverenity do Bruselu a zanikne spolu s naší národem.
2. Odchod z EU za účelem naší záchrany před perspektivou podle první alternativy. Čeká to i Maďary, neboť při silícím přílivu migrantů a tlaku ze strany EU jim nic jiného nezbyde. O vývoji v dalších zemích V4 nechci nyní spekulovat, ač jejich problém je stejný, leč podmínky v nich odlišné.

Podle toho, komu či čemu se chceme bránit, je třeba přistoupit i k případným investicím na naši obranu. Dle konkrétních potřeb a za konkurence schopných, nikoliv tedy přemrštěných cen. Je přitom zřejmé, že v první řadě musí u nás dojít k těmto krokům:

1. Vyhodnocení skutečných (a nikoliv politicky „korektních“) nebezpečí, která naší zemi a nám obyvatelům hrozí.
2. Určení personálních a materiálních potřeb a souvisejících opatření za účelem eliminace těchto nebezpečí.
3. Vyjádření zájmu vedení našeho státu na jeho obraně vůči konkrétnímu (nikoliv jen obecnému) ohrožení a připravenosti tuto obranu organizovat a realizovat. Zatím náš stát spíše reaguje teprve na vzniklé situace, než aby jim předcházel. V případě migrace by tento zlozvyk byl pro nás zhoubný. V případě vybudování amerických základů na našem území platí totéž.
4. Provedení opatření umožňujících potřebnou obranu našeho státu.
5. Konsensu většiny našich občanů s takovým záměrem. K tomu může dojít teprve tehdy, budou-li naši občané státem pravdivě informováni a budou-li vidět zájem vedení státu o naši obranu a ochotu pro to podniknout patřičná opatření. Pak teprve může získat náš premiér většinovou podporu, jak je tomu v případě premiéra Orbána v Maďarsku.

Při našich úvahách o navyšování nákladů na obranu je třeba klást si především následující otázky a v praxi z nich též vycházet:

- Jde skutečně o náklady na naši obranu nebo na nová válečná dobrodružství v zahraničí v cizím zájmu?

- Zvyšováním nákladů na zbrojení se z ČR velmoc nestane. Není tedy účelnější zajistit naši bezpečnost v Evropě mírovými prostředky v rámci OBSE, která k tomuto účelu byla zřízena a která je v premiéře válečného úsilí NATO v posledním období neprávem odsouvána do pozadí?
- Není navyšování nákladů na zbrojení jen úlitbou pro strýčka Sama?
- Není NATO již zastaralé z hlediska své struktury, zájmů a praxe, které neodpovídají vůbec Washingtonské smlouvě, jíž byla tato organizace založena? Stále více hlasů z členských zemí NATO to již naznačuje.
- Nenastal čas k jednání o jiném formátu naší kolektivní obrany (mimo NATO a Společnou evropskou armádu)?
- Počítáme s tím, že v případě skutečné potřeby pořídit další výzbroj pro naši obranu a bezpečnost je třeba dát přednost našim tuzemským výrobcům?
- Jsme připraveni zajistit i personální stránku zajištění naší obrany, tj. posílení stavu naší armády vč. její logistiky, dále pak domobrany a bezpečnostního sboru tak, aby měl nové zbraně a zařízení vůbec kdo obsluhovat, chránit naše hranice, zajišťovat bezpečnost v našem vnitrozemí atd.?

Jak z uvedeného vyplývá, je náš stát (a my s ním) v obou uvedených případech předem plánovanou obětí, byť v každém z obou případů poněkud jinak. V prvním případě jako spoluinvestor do údržby a obnovy americké ekonomiky bez nároku na zisk a navíc jako zájemce usilující o to, vytvořit z ČR budoucí válčiště a cíl ruské odvetné palby v případě vyvolání válečného konfliktu s Ruskem (tedy v roli užitečného idiota), zatímco ve druhém případě jako oběť dlouhodobých plánů světových globalistů na ovládnutí a přeměnu Evropy na evropský islámský chalífát, a to za pomoci vedení EU jako jejich nástroje (tedy opět v roli užitečného idiota usilujícího o spáchání sebevraždy).

To, co se kolem nás již delší dobu odehrává, lze označit za souboj 2 odlišných projektů, a to amerického projektu Trojmoří (Mezimoří) a již zmíněného projektu světových globalistů. Některými nuancemi se pro nedostatek prostoru a pro větší přehlednost nechci nyní zabývat. V obou případech jde tedy o skutečně nerůžové vyhlídky pro náš stát a občany. Ale upřímně, dělali jsme dosud něco pro to, aby tomu bylo jinak? Má-li dojít k nápravě, je především nezbytná pravdivá informovanost našich občanů a kolektivní hledání třetí alternativy. Namísto toho dostáváme od mainstreamu a ČT jako údajně veřejnoprávní televize za naše peníze zelený salám přetřený na růžovo v podobě cizí propagandy. A najdou se u nás ještě lidé, kteří z naprosté neinformovanosti tuto zhoubnou praxi dokonce obhajují.

Poznámka autora článku o navýšení nákladů na obranu „klidně na 3 %“ (ačkoliv zatím nejsme ani na polovině a podle vyjádření odborníků na rozpočet nejsme v dohledné době schopni navýšit náklady na obranu ani na 2 %, nemluvě o jejich účelnosti, jak výše rozvedeno), pramení zřejmě z nedostatečné znalosti autora, o jaké částce v absolutním vyjádření je řeč, jakož i z jeho zřejmě neznalosti současného napětí v rozpočtové sféře při velkém každoroční odlivu zisku od nás do zahraničí a neochotě našich vlád tuto praxi v nadměrném a stále rostoucím rozsahu zastavit.

Připouštím ale, že v případě zastavení spolufinancování politických neziskovek u nás lze peníze na takové navýšení nákladů na obranu v našem státním rozpočtu nalézt. To ale vyžaduje, aby si vláda konečně udělala skutečný rozvojový program s výhledem na nějakých 20 až 30 let a na jeho základě i řádný žebříček priorit, které hodlá finančně (a jinak) postupně podporovat. Přihazovat v rámci možností pouze peníze tam, kde „nejvíce řvou“, aby měla vláda klid, aniž by se starala o to, jaký efekt to přinese, tím dobrým řešením zaručeně není.

Má to ale jeden zásadní háček. Tak dlouho jako samostatný stát při našem dalším setrvávání v EU nevydržíme. A toto je přesně bod, od něhož je třeba veškeré úvahy začít odvíjet.

Otázka naší obrany před migračními vlnami si vyžádá detailnějšího rozboru, a proto se jí budu

věnovat v samostatném článku.